

zast.). Zbývá tedy jen zkoumati, zda Karel V. v rozhodné době byl zaměstnancem měst. obch. školy v T. a zda jako takový byl zaměstnancem obecního ústavu.

Podle § 3 organ. statutu měst. obch. školy v T. »zřídila ústav ten obec města T., která jej za pomoci a přispění jiných činitelů vydrží a která hradí případný v hospodářství se jevící schodek.« Podle § 15 skládá se »sbor učitelský« z ředitele, skutečných učitelů, suplentů a učitelů výpomocných. Podle usnesení ob. zast. z 15. listopadu 1922 byl Karel V. do té doby ve dle svého postavení jako učitele školy občanské také »zatímním profesorem« obch. školy v T. Za tohoto stavu věci jeví se jednak měst. obch. škola v T. jako ústav obecní, jednak byl Karel V. již před svým def. ustanovením ve své vlastnosti z a t í m n í h o p r o f e s o r a zaměstnancem tohoto ob. ústavu města T. Vyslovil-li tedy žal. úřad v nař. rozhodnutí, že Karel V. není zaměstnancem obce, a že proto usnesení ob. zast. neporušuje předpis § 6 novely k ob. zříz., spočívá výrok tento na nesprávném právním posouzení věci, pročez bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss, aniž bylo třeba zabývati se ostatními námitkami stížnosti a aniž také nss měl možnost zkoumati, zda jmenování Karla V. ze zatímního profesora profesorem definitivním a započtení veškeré jeho dřívější doby služební znamená »mimořádný postup a mimořádné započtení služebních let« po rozumu § 6 obec. novely č. 76/Sb. z r. 1919; naopak bude nyní věci žal. úřadu, aby — vycházeje z právních názorů shora vyložených, sporný případ v tomto směru znovu posoudil.

Č. 4619.

Mimořádná opatření. O předpokladech zákazu výplaty tuzemského vkladu cizozemskému vkladateli v korunách čsl.

(Nález ze dne 18. dubna 1925 č. 7690).

V ě c: Jacques B. ve Vídni (adv. Dr. Jar. Veil z Prahy) proti ministerstvu financí o zákaz výplaty vkladu v čsl. korunách.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Podáním ze 27. října 1923 stěžující si vídeňská firma žádala min. fin. o sdělení důvodů, ze kterých Živn. bance v Praze zapovězena byla výplata její vkladní knížky, znějící na jméno Anna H. a vklad 24.178 Kč 94 h. V podání tom uvádí firma, že na tuto knížku v listopadu a prosinci 1918 a v lednu 1919 Anna H., prodavačka a pokladní st-lových nádražních knihkupectví v Praze, ukládala přebytky, že knížka ta byla přihlášena k soupisu, že knížku tu firma uvedla ve svém přiznání k dávce z majetku a dávce z přírůstku na majetku a že byl obnos knížky této pojat do základu zdaňovacího stěžující si firmy. Min. fin. oznámilo st-li, že jeho vklad na uvedenou knížku nesmí býti vyplacen v korunách čsl. podle nař. z 1. dubna 1919 č. 167 Sb. a odst. 2. § 6 zák. z 10. dubna 1919 č. 187 Sb.

Stížnost na toto rozhodnutí neuznal nss důvodnou.

Stížnost především dovozuje, že vklad řečený nelze pokládati za pohledávku cizozemskou, nýbrž za majetek tuzemský. V tom má stíž-

nost, pokud jde o místo, kde majetek leží, pravdu, ale tím jen prokazuje, že zde jest jeden z předpokladů pro použití nař. č. 167/1919, který předpokládá, že jde o tuzemské účty, tedy o tuzemský majetek, jenž však stanoví další předpoklad, že jeho majitelé jsou sice na území býv. Rakouska a Uherska, avšak mimo obvod čsl. republiky. Nařízení to nebylo dosud zrušeno, ba naopak § 6 zák. z 10. dubna 1919 č. 187 Sb. výslovně v platnosti potvrzeno. Soud tento může proto jen zkoumati, zda nař. rozhodnutí těmito právními předpisy odpovídá; naproti tomu soud vůbec nemůže hleděti k otázkám, zda a jak zákaz výplaty v čsl. korunách poškodí st-le nebo prospěje bance a jakým způsobem pohledávka na účtě vznikla a vzrůstala.

V otázce, zda nař. rozhodnutí odpovídá zákonným předpisům, stížnost vytýká, že cit. nařízení bylo nesprávně použito, jednak protože jest pochybno, zda peníze tyto lze pokládati za pohledávku cizího státního občana, jednak proto že cit. nařízení vztahuje se jen na účty, nikoliv na vkladní knížku. V řízení správním nebylo sporné, že vklad ten náleží st-li a že st-l jest cizozemskou firmou. Vznášeli-li stížnost nyní pochybnosti o tom, je-li st-l majitelem vkladní knížky, jsou okolnosti, jimiž pochybnosti snaží se dolíčiti, novými okolnostmi, kterých st-l v řízení neuvedl, a již proto nemůže k nim nss jako k nepřipustným novotám dle §§ 5 a 6, odst. 1 zák. o ss hleděti.

Námítka stížnosti, že cit. nařízením nebyla zakázána výplata v čsl. korunách ohledně vkladních knížek cizozemských obyvatelů, nýbrž jen ohledně jejich účtů, a že vkladní knížky nejsou účty, jest bezdůvodná, jak tento soud konstantně judikuje a již v nál. Boh. 464 adm. vyřkl a odůvodnil.

Stížnost, která jiných stížných bodů nemá, byla proto bezdůvodnou shledána.

Č. 4620.

Učitelstvo: * Příčinná spojitost mezi provdáním učitelky národní školy a jejím vystoupením ze služby školní (§ 3 zák. č. 455/1919) je dána, jestliže učitelka vystoupí ze služby pro chorobu nastalou tím, že provdavši se stala se matkou.

(Nález ze dne 18. dubna 1925 č. 7860)

Prejudikatura: Boh. 2844, 3435 adm. a j.

Věc: Růžena R. roz. B. v Užhorodě proti ministerstvu školství a národní osvěty stran odbytného.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: St-lka, def. učitelka v L., provdala se dne 5. července 1921. Když nejprve pro mateřství a později pro nemoc požívala dovolené v době od 1. dubna 1922 do 30. listopadu 1922 oznámila na konec, že z důvodů zdravotních místa nastoupiti nemůže a žádala za propuštění z učitelské služby a vyměření odbytného.

Zsr v Praze rozhodnutím ze 4. srpna 1923 žádosti o odbytné za příčinou provdání nevyhověla vzhledem k ustanovení § 3 zák. č. 455/